

romania2019.eu

**Scriitori cu care
Ilfovul se mândrește**

eveniment **4**

**Ce De Idei
în bibliotecă!**

info CCD **12**

condeie Ilfovene

Nr. 19 | aprilie 2019 | Publicație de cultură

Carnaval mascat de **Ziua Cucilor la Brănești**

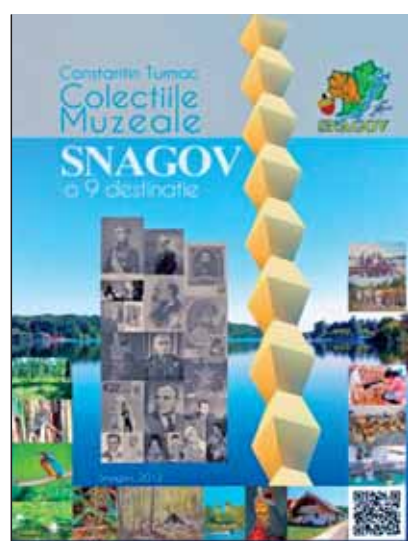

Luni, 11 martie 2019, după orele 11.00, o liniște ciudată învăluia localitatea Brănești, din județul Ilfov. Dacă am fi întrebat pe careva dintre puținii oameni întâlniți pe străzi unde se află cetățenii localității am fi fost îndrumați, cu siguranță, către sediul Casei Corpului Didactic, unde avea loc primirea invitaților participanți la Festivalul Internațional „Ziua Cucilor”. Aici, organizatorii, Asociația Culturală Brănești și Primăria comunei Brănești, având ca parteneri Consiliul

Județean Ilfov, prin Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov, Casa Corpului Didactic Ilfov și unitățile de învățământ din localitate, au susținut un simpozion despre istoricul evenimentului de-a lungul timpului. Organizatorii au oferit diplome și premii celor meritorii, implicați în organizarea și mediatizarea evenimentului, atât din țară, cât și de peste hotare.

(citiți în paginile 6-7)

George V. GRIGORE

educație&cultură **2**

**Vizitați Colecțiile
Muzeale Snagov**

istorie&cultură **3**

**Evenimente
organizate de CJCPCT
Ilfov în aprilie 2019**

S-ar putea să fie bine, s-ar putea să fie rău

Constantin DINU, consilier educativ, Liceul Teoretic „Ioan Petruș”, Otopeni

Un rege se ducea mereu la vânătoare cu înțeleptul său, pe care îl consulta de câte ori avea o dilemă. Și iată că regele se rănește la un deget, așa că îl întreabă pe înțelept: „E bine că m-am rănit sau e rău?” „S-ar putea să fie bine, s-ar putea să nu fie bine” îi răspunde înțeleptul senin. Și mai trece un timp, rana se face tot mai mare. Regele îl întreabă iarăși pe înțelept: „E bine dacă rana-i mai mare sau e rău?” Și înțeleptul iarăși îi spune: „Se poate să fie bine, se poate să fie rău”. Degetul regelui se infectează și apoi este tăiat. Atunci regele se înfurie și îl duce pe înțelept la închisoare. Într-un târziu, regele pleacă iarăși la vânătoare, unde se întâlnește cu un grup de canibali, care îl iau pentru ospățul lor obișnuit. Numai că ritualul de sacrificare presupunea ca omul care urma să fie mâncat să fie întreg. Degetul tăiat al regelui i-a impresionat pe canibali în mod neplăcut, așa că i-au dat drumul. Și atunci regele s-a dus la înțelept, l-a scos din închisoare și i-a spus: „Acum am înțeles ce-mi spuneai. Dacă n-aveam degetul tăiat, canibalii m-ar fi mâncat”. „Ah, n-ai pentru ce să-ți ceri iertare”, ripostează înțeleptul. „Dacă nu m-ai fi băgat la închisoare, eu aș fi fost la vânătoare și canibalii m-ar fi mâncat pe mine”. Dilema alegerii între bine și rău rămâne întodeauna o mare provocare și un mare secret al existenței. Dacă greșești făcând un lucru sau nu iarăși rămâne un secret al existenței. Pentru că, iată, cum zicea înțeleptul din poveste, „s-ar putea să fie bine, s-ar putea să fie rău”. Ceea ce pare rău la suprafață, în experiența imediată, se dovedește a pregăti binele de mai târziu.

Dacă ți se strică mașina în mijlocul străzii, s-ar putea să te enervezi, precum regele, să faci salturi și tumbe, fără să știi că peste cinci minute ai fi fost - dacă mașina ar fi mers - în locul în care s-a produs un accident teribil. Iată un motiv bun care ar putea să ne schimbe percepția asupra a ceea ce este binele și răul. A judeca răul pare a fi un fel în care îi cam dăm cu piciorul binelui. Căci răul are numai în mod aparent o alură dureroasă. Răul cel mic te poate scăpa, uneori, de răul mare și, prin aceasta, el se pune în slujba binelui. Cum și decizia luată la furie se dovedește la fel de bună ca rana de la degetul regelui. Aceasta înseamnă că nu-i chiar așa de rău să te înfurii, de vreme ce și furia poate salva viața unui înțelept. Poate părea paradoxal, dar, uneori, greșeala prepară binele, ea îl ajută să existe. Omul care nu greșește își urmează natura. Dacă se înfurie, el îl întemnițează și pe înțelept și pe barbar. Furia regelui aduce închisoare, iar închisoarea redă viața. Greșeală nu este aceea de a face ceea ce simți, chiar dacă aceasta înseamnă să te înfurii cumplit. Greșeală este să te prefaci că nu te-ai înfuriat. Greșeală este să spui „acest lucru e bun, acest lucru e rău”! Pentru că, iată, nu poți să știi dacă-i rău sau bun tot ce ți se întâmplă. Totul este să așteptăm și să primim cu răbdare întâmplările vieții, căci în toate vom găsi frumusețea desăvârșită a acestei povești. Vom înțelege că tot ce-a fost rău, a fost ca să nu fie și mai rău. Iar între ele a rămas ceva care se poate numi bine. ■

George V. Grigore

Descoperire neașteptată: O nouă oală veche pentru colecția viitorului Muzeu al Oalelor de Pisc

Undeva, într-un colț al satului de olari Piscu din comuna Ciolpani a județului Ilfov se ridică încet și sigur silueta unui viitor muzeu al

culturii și tradițiilor strămoșești. Este vorba despre *Muzeul Oalelor de Pisc*, gândit și creat pas cu pas de familia Scripcariu. Dacă acel corp de clădiri care urmează a deveni muzeu încă așteaptă ceva sponsorizări spre a lua forma finală, colecția de vase ceramice vechi „made in Piscu” se îmbogățește pe zi ce trece. Astfel zilele trecute, o nouă oală veche a intrat în colecție, aceasta fiind găsită în comuna Brănești, pe 11 martie, cu ocazia „descinderii” efectuate la Festivalul Cucilor, manifestare de amploare

care a avut loc aici. Oala a fost cumpărată acum 60 de ani, la Brănești, din căruța unui olar de la Piscu. A fost folosită pentru făcut borș, apoi păstrată în gospodăria fierarului Ilie Radu, în amintirea mămichii acestuia care a cumpărat-o și a folosit-o. Așa oale făceau puține familii de olari la Piscu, respectiv trei. În prezent nu mai face nimeni. Privindu-i frumusețea și gândind utilitatea sa de zeci și zeci de ani, putem să îi spunem „Bine ai revenit în satul în care te-ai născut, bătrână oală de borș!” ■

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

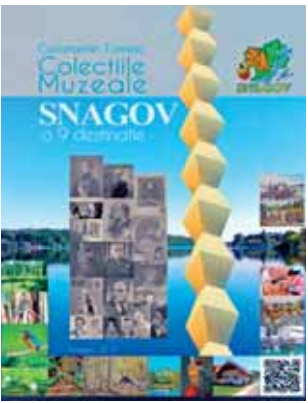
Condeie ILFOVENE

Editor: **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**
Redactor șef: **Cătălin DRAGOMIR**

Redactori: **George GRIGORE, Cristina ANGHELUTĂ, Ionela MIRCEA, Anica POPA**
Foto: **Ionela MIRCEA, George GRIGORE, Marius VĂDUVĂ**
DTP: **Dan DULGHERU**

tipar - **www.tipografia** **LM.ro**

Tel. **0371.084.001**; e-mail: **condeiilfovene@gmail.com**
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

Colecțiile Muzeale Snagov

În apropierea Capitalei, într-o zonă cunoscută ca recreativă a județului Ilfov, cu o biodiversitate unică, se poate vizita un așezământ muzeal deosebit. Este vorba despre Colecțiile Muzeale Snagov, care prezintă patrimoniul cultural al întregii zone, de la Țigănești la Căldărușani, sau comunele Ciolpani - Snagov - Gruiu, cuprinzând întreaga zonă cu păduri și locuitori aflați de-a lungul aceluiași ape, în mijlocul foștilor Codri ai Vlăsiei. Acest patrimoniu a fost surprins, în premieră, de Fundația Snagov și concretizat în aceste „Colecții Muzeale Snagov”, recunoscute de Ministerul Culturii, aflate în baza de date a muzeelor și colecțiilor din România, o parte din ele cu palmares și premii luate la nivel internațional. Temele acoperite sunt arheologie locală, numismatică, etnografie și tradiții, personalități din zona Snagov, mănăstiri și biserici din zona Snagov, Vlad Basarab Țepeș - Dracula, istoria ecoturismului la Snagov, sporturi nautice (profesioniști), Comunismul, Ceaușescu - la Snagov, rezervația naturală complexă „Lacul Snagov”. Sunt prezentate colecțiile (grupate pe teme) de imagini (vederi, cărți poștale, poze, timbre, hărți vechi) împreună cu cărți și articole (care se referă la zona Snagov, întâmplări, persoane - legate de aceste locuri), completate cu diferite obiecte (multe cu istorii aparte) - care încearcă să redea câte ceva din trecutul acestei zone. Muzeul deține peste 1.200 de piese (2 clădiri tradițio-

nale, 3 încăperi, 40 de panouri cu câte 16 planșe A4 cu diferite piese și informații prezentate). Muzeul pune la dispoziția publicului audioghid, câteva prezentări multimedia și chiar filme vechi. Cele 7 colecții principale cuprind imagini, fotografii, cărți poștale, hărți și obiecte vechi, la care se adaugă prezentări multimedia. **Colecția nr. 1.** Arheologie și Numismatică - colecție de cărți de istorie, arheologie, reviste de specialitate, broșuri și articole, 20 de piese (câte 3-4 pentru fiecare perioadă mai relevantă) - în special până la anul 600 e.n., monede și bancnote pentru perioada 1900 - prezent. **Colecția nr. 2.** Etnografie și Tradiții - cărți poștale, fotografii vechi referitoare la tradițiile și meșteșugurile locale, dar și un set de piese utilizate în viața de zi cu zi a localnicilor: diferite obiecte de ceramică asociate olăritului din zona Piscu și Lipia, scule aferente activităților specifice locului (pescuit, tâmplărie, agricultură, țesături), câteva țesături tradiționale și obiecte de mobilier din lemn. **Colecția nr. 3.** Personalități bune și „nebune” - expoziție de cărți poștale, timbre, fotografii, decupaje din publicații și scurte texte explicative, prezentate cronologic, cu principalele personalități locale, naționale, internaționale, bune sau „nebune” din cele 78 de personalități (scriitori, politicieni, oameni de cultură) care au avut legătură cu zona Snagov. **Colecția nr. 4.** Mănăstiri și Biserici - cărți poștale, timbre, hărți vechi, foto-

grafii, decupaje din publicații etc. - cu cele 3 mănăstiri din Zona Snagov: Mănăstirea Snagov, Mănăstirea Căldărușani și Mănăstirea Țigănești. **Colecția nr. 5.** „Vlad Basarab Țepeș - Istorie și Legendă” - materiale referitoare la domnia cunoscutului voievod al Țării Românești, colecție care a făcut înconjurul lumii și a acumulat un palmares impresionant de medalii în țară și străinătate. **Colecția nr. 6.** Eco-Turismul zonei Snagov - imagini și obiecte legate de destinația / brandul / stațiunea Snagov, evidențiate printr-o suită de imagini (vederi, fotografii și hărți vechi) ale principalelor locuri și destinații turistice din zona Snagov. **Colecția nr. 7.** Sporturi nautice - o colecție de vederi, fotografii vechi și piese de filatelie cu valoare deosebită, unele dintre ele având semnăturile autografe ale campionilor sporturilor nautice din România. În cadrul Colecțiilor Muzeale Snagov mai există și alte câteva grupaje, precum și alte colecții aflate încă în lucru, sau în curs de amenajare. Colecțiile Muzeale Snagov se află situate pe Șoseaua Snagov nr. 78. Programul de vizitare este sâmbata și duminică, între orele 10.00 și 13.00, în sezon (aprilie-septembrie) sau, la cerere, pentru grupuri, cu un telefon în prealabil pentru rezervare. Persoană de contact: director Constantin Turmac (0730.097.505) sau direct la muzeu, telefon 021.3239905; 0720.762.468. Vă așteptăm să cunoașteți istoria și cultura unei zone deosebite, zona Snagov! ■

George V. Grigore

Vă informăm că începând cu 7 februarie 2019, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov funcționează la adresa din strada Ernest Juvara, nr. 3 - 5, Sector 6, București, etajul 1, clădirea Consiliului Județean Ilfov.

O carte și un spectacol: „Mihăiță - Reconstituirea unei vieți“

Aș putea începe cu un „Salut“, numele revistei lansate în anii 90 de George Mihăiță, actorul care a fost cel mai aproape de problemele adolescenților români, el însuși rămânând un perpetuu adolescent în tot ceea ce creează pe scenă, pe platourile de filmare sau în biroul de manager al Teatrului de Comedie din București - și aș putea continua cu „De ce dai, mă?“ - celebra replică din „Reconstituirea“...

Deși, să fiu sincer, „aș da“ cu flori și cu aplauze pentru o carieră artistică strălucită. Și cum stă bine unui asemenea artist și unei asemenea cariere, trebuia să vină „pe aripi albastre de cerneală“ și o

George V. GRIGORE

carte care să cuprindă tainele din spatele scenei sau secrete din viața personală.

Într-o zi de luni, 29 octombrie 2018, găzduită de „Cărturești Verona - cafenea“ avea loc lansarea volumului „MIHĂIȚĂ. Reconstituirea unei vieți“, de Doina Papp. Pe lângă admiratorii nelipsiți, invitați alături de George Mihăiță au fost Doina Papp, Ioan Cristescu, Radu F. Alexandru.

Cartea își poartă titlul acesta ca o aluzie la titlul filmului în care a debutat George Mihăiță, „Reconstituirea“, realizat în 1968 de Lucian Pintilie.

„Ce cuvinte, întâmplătoare sau alese, pot să cuprindă istoria pământeană a unui om? Niciunele. Ce cuvinte pot să măsoare lungimea, lățimea, înălțimea, talentul, râvna, teama, spaima, spusele și nespusele unei alcătuiți omenești în goana ei de a-și împlini rostul? Niciunele. Cu atât mai greu când este vorba de un actor. Și parcă și mai greu când vine vorba de un mare actor: George Mihăiță. „Restul e tăcere“ avea să spună prietenul Horațiu Mălăele. Iar marele actor Marcel Iureș ținea să menționeze: „Când

vine vorba de George, mă gândesc la bunicul meu când se făcea grâu mult: «E bogăție mare, copiilor, luați și mâncați. Dar vedeți cum faceți, să nu-l risipiți»“

Doina Papp este critic și istoric de teatru, publicist, membru al AICT (Asociația Internațională a Criticilor de Teatru) și al UNITER (Uniunea Oamenilor de Teatru din România). Susține cronică teatrală la revista „22“, în „Teatrul azi“ și „Adevarul.ro“.

Un moment special...

Și, ca niciodată, după lansarea cărții a apărut și un spectacol one-man show, „Mihăiță. Reconstituirea unei vieți“, care a avut premiera pe 8 februarie 2019, la Teatrul de Comedie din București. Spectacolul rememorează momentele definitorii ale biografiei actorului George Mihăiță, după împlinirea vârstei de 70 de ani. „Mihăiță. Reconstituirea unei vieți“ are la bază, pe lângă amintiri și imagini din arhiva personală a lui George Mihăiță, lucrarea Doinei Papp, cu același titlu, apărută în 2018 la editura Tracus Arte. „Este un spectacol special pentru o seară specială. O

oră și... în care îmi rememorez viața, fără cosmetizări, rămânând în fața publicului cel care sunt de fapt: George Mihăiță, actorul de film și de teatru, iubitorul de poezie, tatăl, cel care a creat o revistă pentru adolescenți... omul sincer din spatele rolurilor, cel care spune o poveste în cuvinte și imagini. O poveste care îi va motiva pe mulți să caute în ei înșiși resursele pentru a crește, pentru a se dezvolta“, transmite George Mihăiță într-un comunicat.

„Reconstituirea este momentul de referință, filmul atât de inspirat ajuns și pe coperta cărții. Este atât de complicat firul acestei reconstituiri plecând de la cei 20 de ani pe care îi avea atunci când a filmat pentru Lucian Pintilie și să îl urmărești pe parcurs de o

viață și cu o carieră excepțională. Un personaj exhaustiv aș spune. El s-a manifestat ca și co-autor al acestei cărți. Cred că ne-am completat bine. Eu mi-am asumat evaluarea critică a parcursului artistic al carierei domnului Mihăiță, iar el și-a urmărit cu atât de mare atenție și emoție drumul în viață. Pe parcursul lunilor în care am lucrat la această carte l-am cunoscut și altfel decât îl știam, ca om, ca și caracter, un om de o mare probitate și de o mare meticulozitate la care sincer nu m-aș fi așteptat de la un actor cu mare faimă“. Acestea toate avea să le spună criticul de teatru și autoarea cărții, Doina Papp, după ce a re trăit alături de marele actor parcursul unei vieți de succes. Succes pe mai departe, George Mihăiță! Reverențe și aplauze, maestre! ■

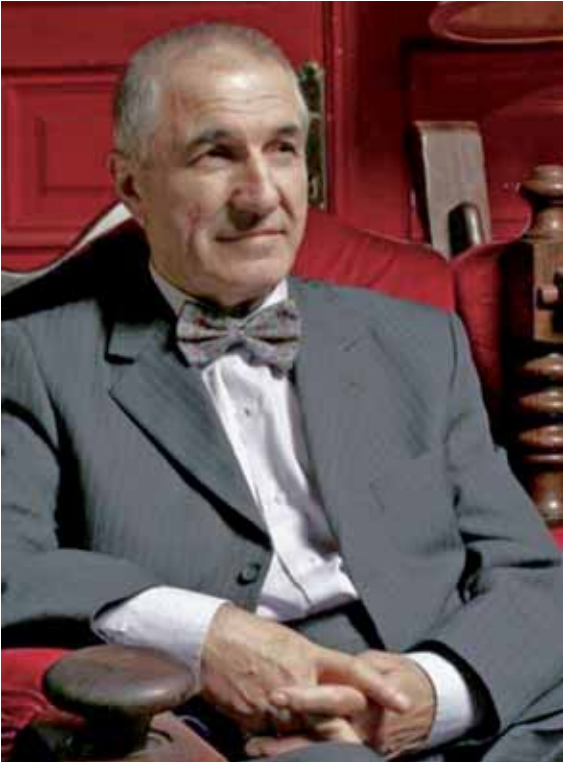
Victor COLONELU

Un actor pentru eternitate - Gheorghe DINICĂ

Cu ani în urmă (1983), la fosta întreprindere „23 August“, am avut ocazia de a manevra aparatele de proiecție și a proiecta filmul „Prin cenușa imperiului“, al lui Andrei Blaier, într-o viziune de gală, în care rolul principal era interpretat de Gheorghe Dinică. Publicul, salariați ai uzinei, a primit cu mare bucurie realizatorii, dar mai ales pe marele Dinică. Atunci am putut avea o mică discuție cu acesta. În 2001, am mers la Teatrul Național din București, unde am urmărit spectacolul „Tache, Ianke și Cadâr“, cu Radu Beligan, Marin Moraru și... Gheorghe Dinică. Am rămas impresionat de jocul celor trei, aplaudați la scenă deschisă la sfârșitul spectacolului.

După ani și ani am citit un volum: „Un actor pentru eternitate: Gheorghe Dinică“ și am aflat multe date importante despre marele artist. Citez din acest volum: „Copiii dormitau la gura sobei până noaptea târziu, când Moș Crăciun bătea cu toiagul în poartă. 24 Decembrie 1933, Ajunul Crăciunului, zi în care țara răsună de colinde strămoșești. Liniștea s-a lăsat peste cartierul Giulești. După o seară de petrecere, oamenii s-au dus pe la casele lor. O singură locuință mai era luminată, locunța lui Petre Dinică. De câteva ore, soția sa, Jana, avea durerile facerii. Moașa Dumitra care o asista, o încuraja spunându-i că nu se va întâmpla nimic rău. Va aduce pe lume un copil. În zorii zilei de 25 decembrie 1933 s-a născut un prunc. Moașa Dumitra, după ce a făcut cele necesare, a învelit copilul în scutece și l-a chemat pe Petre, care aștepta emoționat în bucătărie. Ea i-a pus copilul în brațe, spunând: *Ai un băiat, să îți trăiască, să vă trăiască*. Ziua de Crăciun este o sărbătoare mare, copilul vostru s-a născut într-o zi cu noroc. Acesta era Gheorghe Dinică“.

Când a crescut, Gheorghe Dinică a spus: „Am fost un copil liber, năzdrăvan, curios, mai degrabă crescut pe stradă și de prieteni, decât de familie, dar sufletul și mintea de copil au memorat decât farmecul străzii și al jocurilor de puștani. Era o lume simplă, fără

niciun fel de fenomene, dar avea și parfum, parfumul străzii“. Gheorghe împlinise 15 ani, se maturizase foarte devreme. Pentru tânărul Dinică devenise o pasiune vizionarea filmelor, care erau hrana lui spirituală. În sălile cinematografelor din Calea Griviței se născuse dorința sa de a deveni actor. În 1957 a dat examen la I.A.T.C., a intrat cu notă mare și cu o bursă republicană. Din 1968, Gheorghe Dinică urcă pe scena Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra“ din București. Tot în 1968 a fost distribuit în piesele „Nepotul lui Rameau“, „În umbră“ și „Cresida“. În 1963 a debutat în filmul „Străinul“ în regia lui Mihai Iacob. În 1964 a fost distribuit în „Comoara din Vadul Vechi“ în regia lui Victor Iliu. În 1967 joacă în „Dacii“ de Sergiu Nicolaescu. În 1968 joacă în „Columna“ în regia lui Mircea Drăgan. În 1972, Dinică urcă pe scena Teatrului Național „Ion Luca Caragiale“ din București, alături de Radu Beligan. Gheorghe Dinică, între anii 1963 – 1974, a jucat în 19 filme cu tematici și roluri variate, trecând cu abilitate de la un rol pozitiv, la unul negativ. ■

CULTURA

Evenimente organizate de Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov în luna aprilie 2019

Proiectul cultural „Elevi din Ilfov pentru Patrimoniul Cultural“, început în martie 2019, care se va desfășura în 15 gimnazii și licee din Ilfov, cu participarea a peste 1.400 de elevi este unul dintre evenimentele importante care vor avea loc în luna aprilie. Elevii vor aprofunda tema patrimoniului local și a patrimoniului UNESCO din România. Vor avea loc seminarii, ateliere de meșteșug, concursuri și realizarea unui caiet al proiectului care va cuprinde ideile originale ale elevilor cu privire la punerea în valoare a obiectivelor de patrimoniu din fiecare localitate. Acesta va fi realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior / Școala de la Piscu și va fi finanțat de Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov (CJCPCT).

Un alt eveniment este concursul de dans regional „Zâmbete în Pași de Dans“, cu implicarea a 320 de elevi din Ilfov și a 34 de cadre didactice. Are ca scop dezvoltarea capacităților artistice și motrice ale elevilor exprimate prin dans. Tradițiile, obiceiurile, portul și folclorul sunt comori inestimabile care definesc un popor, făcându-l unic, statornic și nemuritor, în ciuda scurgerii timpului. Acest proiect este realizat împreună cu ISJ. Ilfov și Palatul Copiilor și Elevilor Ilfov și are ca data 6 aprilie 2019. Locul de desfășurare - Casa de Cultură „Mihai Eminescu“ din Bragadiru. Nu în ultimul rând, Festivalul Județean „Colinde de Florii“ ediția I va avea loc la Casa de Cultură din Brănești, la 19 aprilie 2019 și va fi realizat în parteneriat cu Casa Corpului Didactic Ilfov și Primăria Brănești. ■

George V. GRIGORE

Spectacolul „De Ziua ta, Mămico“ la Centrul Cultural Cornetu

Vioiciune, proștețime, bucurie și lacrimi de emoție în sufletele celor din sală

Ștefan CIOBANU

Ora 18.00 a zilei de 5 martie 2019. Spectacolul „De Ziua ta, Mămico“ este pe punctul de a începe. Emoțiile se citeșc pe chipurile îmbujorate ale copiilor, dar și în spatele zămbetelor mămicilor mândre care așteaptă să-și vadă bucuriile primăverii lor pe scena generoasă și caldă a Centrului Cultural Cornetu. Dar spectacolul în sine nu este decât încununarea unei zile pline de surprize plăcute, dar și a

multor seri de repetiții asidue, de pregătiri, de efort și coordonare proactivă a echipei Centrului Cultural. Încă de dimineață, sala, scena, foaierul Centrului Cultural Cornetu au fost pregătite minuțios de ref. Georgiana Mădălina Silvia Cucu și Mihai Zamfir, cei fără de care nicio activitate nu ar fi posibilă. În foaier, în așteptarea oaspeților noștri, sunt expuse atent micile opere de artă ale tinerilor cursanți ai atelierului de Artă Fotografică sub îndrumarea prof. Dana Crina Popescu, picturile viu colorate ale copiilor care-l fac mândru pe coordonatorul atelierului de Pictură, prof. Alexandru Ionescu și,

pentru că tematica expoziției este una în totală concordanță cu sărbătorirea venirii primăverii, micii cursanți ai atelierului de Modelaj în lut sub îndrumarea prof.

Traian Marcu și-au expus mărțișoarele hand-made, mici bijuterii create de mânuțele lor iscusite pentru a le dăruii doamnelor și domnișoarelor ce urmează să calce pragul Centrului Cultural. Mai mult, pentru că celebrăm Primăvara, Primăria comunei Cornetu a făcut o frumoasă surpriză oaspetelor noastre de sex feminin, dăruindu-le lălele multicolore, un mic omagiu celor care ne dau viață și ne-o înfrumusețează în fiecare zi.

Toate momentele spectacolului „De Ziua ta, Mămico“ au fost generos răsplătite de aplauze, vocile cristaline ale copiilor din cadrul Coralei Cornetenii, sub atenta îndrumare a col. (r) prof. Marius Crucianu, ne-au bucurat sufletele, momentele soliștilor cercului de Canto - muzică ușoară, condus de prof. Camelia Ciobanu și acompaniați de ref. Ștefan Ciobanu au adus vioiciune și proștețime, bucurie și chiar lacrimi de emoție în sufletele celor din sală.

Prima parte a spectacolului a fost condimentată cu două melodii cântate chiar de Marius Crucianu și de versurile unor cunoscute poezii de primăvară, recitate de talentații copii cornețeni.

Partea a doua a spectacolului a fost o surpriză minunată, un elogiu adus muzicii de

Orchestra MEZZOFORTE SOUL MUSIC a orașului Otopeni. Membrii orchestrei sunt copii din orasul Otopeni, elevi ai Liceului Teoretic „Ioan Petruș”. Anul acesta, pe 1 august, formația va împlini șase ani de la înființare. Ceea ce nu trebuie să uităm este faptul că acești copii nu provin din familii cu tradiție muzicală și nici nu au o pregătire muzicală formată în școli de specialitate. Datorită dragostei lor pentru muzică, talentului și pasiunii, sub directa îndrumare a prof. Marian Alexandru, au făcut ca instrumentele lor să fie

auzite în scurtul timp de la înființare pe mai multe scene de prestigiu, fiind invitați să participe la diferite spectacole și festivaluri naționale și internaționale de renume. Programul lor variat și surprinzător, care a cuprins lucrări din repertoriul

universal vocal simfonic, dar și muzică de film și de promenadă, i-a făcut pe cei prezenți să îi recompenseze pe tinerii muzicieni cu ropote de aplauze și „standing ovations” și, pentru mai bine de o oră, ne-a făcut pe toți să uităm de grijile cotidiene și să ne gândim cu optimism la viitorul României. A fost o zi plină, o zi frumoasă, o zi care este doar începutul unei primăveri și al unui an plin de evenimente, un an fructuos și bogat pentru locuitorii comunei Cornetu și pentru cei care-și desfășoară activitatea în cadrul Primăriei Cornetu și al Centrului Cultural Cornetu. ■

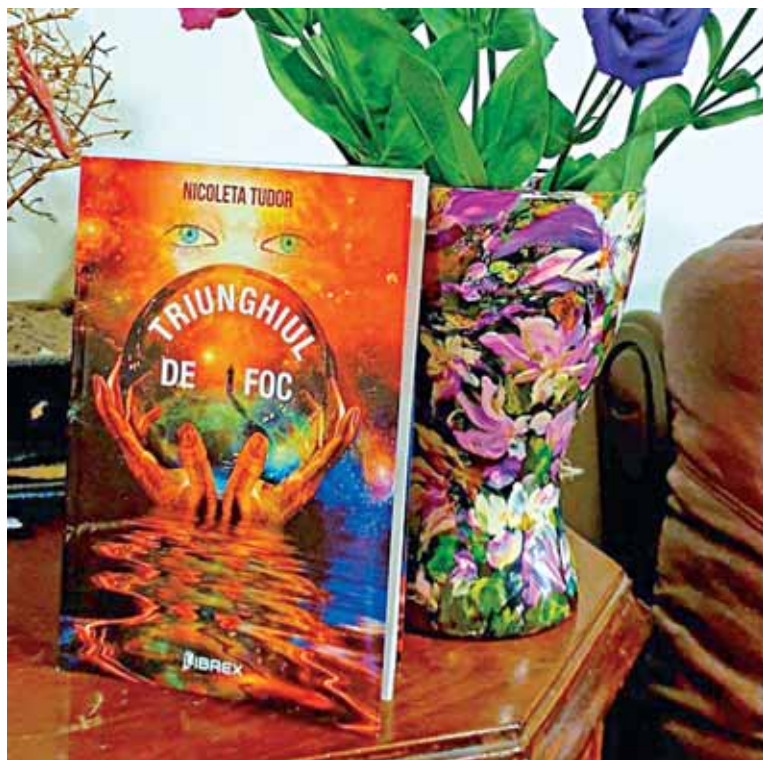

George V. GRIGORE

Născută și crescută în pitoreasca localitate Gruiu, scriitoarea Nicoleta Tudor s-a bucurat de o copilărie frumoasă și armonioasă. Peisajele și locurile cu un farmec aparte au dezvoltat firea poetică și visătoare a adolescenței din Gruiu, care avea să dea naștere multor volume căutate în prezent de cititori. În familia cu trei fete în care a crescut s-a bucurat de libertate și un mod de educație care i-a asigurat mediul propice creativ de care avea nevoie. A început cu poeziile, iar caietul său în care adunase cele mai iubite versuri a ajuns în mâna poetului Adrian Păunescu, care și-a dorit să o cunoască. Nu a dat curs acestui demers de emoție și de teama de a nu ști ce să răspundă poetului. Dar a continuat să scrie... Acum este economist și lucrează la Liceul Teoretic „Mihai Kogălniceanu” din Snagov, acolo unde a fost timp de opt ani profesor de tehnologie. Într-un interviu acordat siteului „literaturapetocuri.ro” mărturisea de unde a apărut această dorință de a scrie: „Unul din visele mele a fost să scriu. Ce m-a inspirat să o fac? Visele repetitive care îmi scoteau la suprafață șatra de țigani pe care am cunoscut-o foarte bine în copilărie. Bucuria și felul lor liber de a trăi, m-au urmărit de-a lungul multor ani, iar faptul că îi visam periodic, - și încă îi mai visez - m-a inspirat pentru primul volum din seria *Cercurile Mistice*. Una din marile mele inspirații, pentru cel de al doilea volum din seria *Cercurile Mistice*, *Orașul de deasupra*, a fost fiica mea. Cât despre *Toria*, al treilea volum din serie, acesta este incununa trilogiei”. Întrebată cu care din personajele ei se identifică, Nicoleta Tudor a răspuns: „Maria este personajul meu de suflet, în ea am pus felul meu de a fi, trăirile mele, visurile și visele mele...”. Ca mod de inspirație, de colaborare cu muzele din Muntele Parnas, autoarea declara: „...pot scrie jumătate de carte în două săptămâni, așa cum s-a întâmplat cu *Orașul de deasupra*, iar restul cărții... într-un an. Depinde de stare”. Mediul creativ necesar nu se află undeva într-o insulă exotică, sau pe un vârf de munte izolat de restul lumii, ci acasă, cu familia. „Am o fiică cu care pot spune că am crescut împreună. Aveam 19

Scriitori cu care Ilfovul se mândrește Nicoleta Tudor și Trilogia Cercurilor Mistice „Viața pentru mine este o pasiune!”

ani când a apărut în viața mea și a fost bucuria și împlinirea de care aveam nevoie. (...) Am alături de mine omul care mă iubește, mă respectă și mă susține în tot ceea ce intenționează să fac”. Ce alte pasiuni are scriitoarea ilfoveană? „Îmi place foarte mult să pictez. Îmi place să gătesc, îmi place să îmi îngrijesc florile din frumoasa mea grădină. Îmi plac câinii, am o armată în curte, și o bijuterie de Bichona în casă. Viața pentru mine este o pasiune. Tot ce fac, fac cu pasiune”. Ultima carte, „Triunghiul de foc”, a apărut în 2018. Acțiunea sa este la fel de palpitantă ca și a volumelor anterioare. O familie de vrăjitori din România descoperă că, fără să știe și fără să vrea, se află în mijlocul acțiunii de căutare și ascundere a celor 12 discuri solare și a pumnalului de lumină, lăsate de Zamolxe poporului dac. Secretele familiei ies la lumină unul după altul, devoalând crimele care au încălcat conștiința a câtorva generații. O poveste fascinantă, alertă, plină de suspans, condimentată cu intrigi și seducție, cu iubire și trădare, cu ritualuri, vrăji și multă fantezie! Nicoleta Tudor reușește să ajungă la sufletul cititorilor, purtându-i într-o lume fantastică a magiei, a vrăjilor și a ritualurilor. Vei întâlni personaje extraordinare care te vor purta printr-o poveste fascinantă, o poveste care te va face să treci prin toate stările posibile, astfel încât atunci când o vei termina vei fi tentat să o iei de la capăt. Volumul „Dincolo de nori” este unul de versuri. A fi sensibil este unul dintre cele mai nobile lucruri care ne poate încadra transcendența efemeră. De asemenea, a ne păstra sensibilitatea pe tot parcursul unduitor al existenței noastre umane reprezintă testul suprem al vieții. Cine ajunge să conștientizeze acest fapt conștientizează, de fapt, că viața este mult

prea scurtă și prețioasă pentru a putea fi trăită altfel. Unele versuri sunt adevărate pilde.

„Pe aripi de speranță
Tu sufletu-mi înalți
Azi mi-l ridici în ceruri
Măine în ape îl scalzi.

Azi mă faci fericită
Măine mă-nduiozezi
Și preț de o clipită
Pe-un pedestal m-așezi”.

Trilogia „Cercurile Mistice” are o poveste deosebită. Prima carte din serie, „Cercurile mistice”) are în centru povestea unei tinere a cărei străbunică, Elvira, în urmă

cu mai bine de 100 de ani, s-a îndrăgostit de țiganul Iani dintr-o șatră de la marginea unui sat din Ardeal. Mama Elvirei se ocupa cu magia neagră, care a aruncat un crunt blestem asupra șatrei și a transformat-o în umbră. Blestemul putea fi ridicat până la a treia generație de urmașii Elvirei și ai lui Iani. Urmașii acestora, Maria, protagonista romanului, și Matei, un alt urmaș de care Maria se îndrăgostește, au moștenit diverse haruri de la înaintașii lor, haruri care i-au aruncat în vâltoarea aventurii de a-și salva străbunii. Asemeni himerelor lui Paciurea, elementele de real și fantastic se războiesc pe fondul de real și fantastic se războiesc pe fondul personajelor principale, doi liceeni cu strămoși de basm. Volumul „Orașul de deasupra”, cea de a doua carte din serie, dezvăluie pendularea tinerei Mădălina, fiica Mariei și a lui Matei, între două mari iubiri. O iubire pământeană poate oare străbate timpul și spațiul? Două universuri paralele sunt unite prin dragostea Mădălinei. „Toria” este al treilea volum al seriei. După 12 ani, Mădălina

ajunge la o stabilitate emoțională alături de Sorin. A terminat facultatea de medicină și lucrează ca medic pediatru la spitalul unde au lucrat părinții și mătușa ei. Sorin, și el tot acolo, tot medic, ortoped. O viață liniștită, frumoasă, exact ce-și dorise Mădălina atunci când a acceptat inelul de logodnă dăruit de Sorin. Dar viața Mădălinei este dată peste cap atunci când află că Sorin o înșeală de vreo trei ani cu Angela, o asistentă de la spitalul unde lucrează amândoi. Și ca viața să devină și mai complicată, în cale îi iese Naum, care a părăsit Toria pentru a nu fi ucis de străbuni. Naum apare la spital cu Amalia, o fetiță drăgălașă cu ochi violet, care are nevoie de consultație pentru că și-a luxat mânuța. Astfel viața Mădălinei intră într-o vâltoare de întâmplări, aventuri și încursiuni în trecut, unde o întâlnește pe Căzuta alături de șatra de țigani, de încercări disperate pentru a salva Toria de străbuni. Și toate acestea în timp ce Sorin pleacă pentru nouă luni în Germania la o specializare. Va reuși Mădălina să salveze Toria alături de Naum și va reuși să-și salveze căsnicia cu Sorin? Grea alegere... Cine nu a citit nu ar trebui să mai stea pe gânduri. Nicoleta Tudor le spune tinerilor scriitori să nu fie dezamăgiți de primul refuz. Să creadă în ei, să creadă în talentul lor, să creadă în pasiunea lor pentru că într-un final, vor reuși. ■

Carnaval mascat de Ziua Cucilor la Brănești

(continuare din pagina 1)

George V. GRIGORE

Cucii reprezintă o tradiție foarte veche în comuna Brănești, iar cercetările etnografice au dus firul apariției cucilor către bulgarii veniți în sudul localității, în zona Băjenari, începând cu secolul al XVIII-lea.

De sute de ani, a doua zi după Lăsata Secului de brânză, înainte de intrarea în Postul Mare al Sfințelor Paști, are loc sărbătoarea „Ziua cucilor”, zi în care tinerii - numai bărbați - se costumează și se maschează în cucii și cucoaice. Semnificațiile acestei sărbători sunt legate de

obiceiurile de trecere și de renaștere, de obiceiurile pastorale și agrare (ieșitul cu plugul la arat, păstorii cu caprele), ritul fecundității și fertilității prin elementele din constumația cucului (barba de țap sau blană de iepure sau lovirea tinerelor fete cu palma pe coapse), renașterea naturii prin multitudinea de flori folosite la confecționarea măștilor, alungarea răului prin zgomotul puternic produs de acioaie (clopote

și tălângi). Cucul are un costum bărbătesc pe care trebuie să și-l confecționeze singur. Maska impresionantă se numește „chip” și este asemănătoare unei cupole împodobită cu sute de flori viu colorate din hârtie creponată, asemănătoare unei sorcove foarte mari. La spate atâră „plete” din panglici lungi de hârtie.

Costumului îi este adăugat obrăzarul cu nasul lung și pomeți bine conturați, de care atâră ciucuri sau clopoței. Barba face parte, de asemenea, din costum și este confecționată din blăniță de iepure. Oglinzile de pe cupola înflorată semnifică soarele și luna.

În afară de masca impozantă, costumul cuprinde veșmintele tradiționale românești - ițari, cămașă, scurteică și are pe ițari cruci mari de culoare roșie. Clopoțeii mici și rotunzi de pe centură așezată în diagonală pe piept se numesc lopci.

Cucoaicele sunt tot băieți îmbrăcați în haine femeiești, cu mască de carton pe față, legați cu basmale pe cap.

Tradiția sărbătorii spune că ținuta băieților care se costumează în cucoaice trebuie să fie împrumutată de la fetele de care sunt îndrăgostiți. Cucoaicele au la mijloc o curea de acioi (centura de clopoței mari și dubli) și în mână un pământ, de fapt un băț de care este legată o sfoară cu o opincă în capăt sau un material de cauciuc. Obiceiul cere ca, în zgomotul puternic produs de mișcarea acioaielor, cucoaicele trebuie să-și lovească prietenii și pe cei întâlniți pe stradă pentru ca aceștia să fie sănătoși tot anul.

Parada, cu micii cucii, dar și cu cei mai mari

După o mică pauză de cafea și gustare, toți participanții au afluier spre locul de organizare a paradei costumelor de cucii. Așa cum s-a întâmplat în fiecare an și în 2019 parada a început cu micii cucii de la Grădinița „Rița Gărgărița”, din orașul Pantelimon, urmați de cei mai mari de la Școala Gimnazială nr.1 și apoi de grupurile din toate liceele din Brănești. Și-au prezentat apoi spectaculoasele costume și mascații din Brănești și Domnești (județul Ilfov), Belcești (județul Iași), Gâlda de Jos (județul Alba), Căvnic (județul Maramureș), Păunești (județul Vrancea), la care s-au adăugat grupurile invitate din Bulgaria. Finalul a aparținut grupului brăneștean „Sedeanka”, cei care au menținut tradiția vie timp de ani de zile. Reprezentanții grupurilor de cucii au prezentat pe scena festivalului vechi obiceiuri sociale și agrare, urmate de un concurs de costumații tradiționale de „cuc cu chip” și „cucoaică”. În centrul localității și în zona de prezentare a paradei a avut loc Târgul micilor

meșteșugari „Din zestrea cucilor”, dar și expoziția de pe platoul Căminului Cultural. În segmentul orar 18.00 - 21.00 a avut loc un spectacol artistic-popular, prezentat de celebrul cuplu de comici Romică Țociu și Cornel Palade. Dintre vedetele prezente în acest spectacol le putem menționa pe Andra, Mioara Velicu, Aurora și Săndel Mihai, Florin Vasilică și Ilie Caraș. Ziua s-a încheiat cu o recepție la care au

participat toate delegațiile grupurilor participante la festival, organizatorii și invitații acestora, în speranța unei bune colaborări pentru evenimentele cultural-tradiționale viitoare. Astfel, tradițiile strămoșești sunt readuse în atenție și revigorare, având șansa de a deveni nemuritoare. Evenimentul s-a încheiat cu un spectacol artistic apreciat de publicul participant. ■

„Folclor fără frontiere” Ziua CUCILOR – 2019

Casa Corpului Didactic Ilfov,
Brănești, 11 martie 2019

- ✓ Din momentul stabilirii în Brănești (2000), CCD Ilfov a contribuit direct la studierea, conservarea și promovarea „obiceiului cucilor” la nivel local și județean, din anul 2009 la nivel național iar din anul 2013 și la nivel național.
- ✓ În anul 2001, directorul CCD Ilfov Nică D. Lupu împreună cu Florin Stoicioiu și Marius Sebe lansează seria simpozioanelor „Folclor fără frontiere”, dedicate „cucilor” și organizate în colaborare cu Asociația „Sedeanka”.
- ✓ Din anul 2013, simpozionul „Folclor fără frontiere” a fost organizat împreună cu Primăria Brănești și cu „Asociația Culturală Brănești și integrat în manifestările dedicate revigorării și conservării „zilei cucilor”, parade, concursuri, expoziții, târguri meșteșugărești și de obiceiuri tradiționale etc.

Expoziție CCD Ilfov - „Din Zestrea Cucilor”

Cu prilejul manifestărilor dedicate festivalului „Ziua Cucilor”, Casa Corpului Didactic Ilfov a inaugurat o expoziție deschisă publicului interesat având ca

temă tradiția cucilor reflectată prin artă și fotografie. Pe lângă măști și costume tradiționale realizate de meșteri populari, expoziția prezintă o serie de lucrări de

artă plastică semnate de pictorul Marin Dobre, instantanee surprinse de fotografii Marius Pistru, precum și cele mai interesante lucrări realizate de elevii din

Brănești. Expoziția, vernisată în cadrul festivalului Ziua Cucilor, este deschisă celor interesați până în data de 17 aprilie. Vă așteptăm! ■

✍️ Marius-Ovidiu SEBE, prof. metodist

✍ George V. GRIGORE

În satul Fundeni din comuna Dobroești, pe șoseaua Fundeni, la nr. 138, se află Biserica Fundenii Doamnei, un lăcaș ortodox cu hramul Sf. Eftimie cel Mare, pe care o găsim în capătul unei frumoase alei de trandafiri, intrucât intrarea stă ascunsă în umbra câtorva brazi măreți. A fost ctitorită în 1699 de marele spătar Mihail Cantacuzino pe malul lacului Fundeni, în stilul specific brâncovenesc, cu influențe persane și decorație în stuc a fațadelor. Prima restaurare a bisericii a fost făcută, în 1860, de Maria Ghica Doamna, văduva domnitorului Grigore Dimitrie Ghica, de atunci căpătând și numele Fundenii Doamnei. Monumentul respectă planul tradițional triconc, cu turlă pe naos și pronaosul încununat de un turn clopotniță. Se evidențiază pridvorul cu proporțiile zvelte și bogat decorat cu motive florale împletite, dar și arcadele sale trilobate, sprijinite pe coloane de piatră, decorate și ele cu vrejuri. Originalitatea ctitoriilor construite de boierii Cantacuzino la sfârșitul secolului al XVII-lea constă tocmai în multitudinea elementelor decorative vegetale și zoomorfe, o invazie a formelor vegetale, o decorație în stuc sau piatră ce suplinea lipsa varietății arhitecturale. Aceasta poate fi pusă și pe seama priorității și importanței regnului vegetal, care este esențial pentru existența regnului animal și uman. Numai în caz de catastrofă climaterică ne putem da seama de valoare și importanța regnului vegetal, care se află la baza celorlalte regnuri. Fațadele clădirii se remarcă și ele prin originalitate. Împărțite în trei registre inegale printr-un brâu în formă de frânghie răsucită (lumea sucită, a „sucilor“), fațadele sunt decorate cu motive ornamentale în stuc preluate din miniatura persană: palate, fântâni, păuni, piese de mobilier, vase de flori, lalele, floarea-soarelui, chiparoși, ramuri de lămâi, atelierul care a efectuat aceste lucrări contribuind, probabil și la decorarea interiorului palatului brâncovenesc de la Potlogi. În ceea ce privește interiorul bisericii, încăperea are aproape forma unui pătrat, acoperit cu o calotă sferică susținută prin pandantivi pe patru arce, având

picturi cu îngeri în cele patru colțuri (care susțin cerurile „să nu cadă pe pământ“ - pare legendă, dar se spune că odată atât de jos au coborât cerurile că oamenii au trebuit să meargă aplecați ca să poată să respire). Naosul este separat de pronaos prin trei arcuri în centru, rezemate pe coloane din piatră; în partea de sus a naosului găsim câte un cartuș din piatră (ca „mesaj“ ce stă la baza existenței lumii noastre; la punctul de întâlnire a arcurilor mari, care susțin bolta - cerurile). Planul absidelor este semicircular în interior, cu cinci laturi în exterior, sculptat și poleit, cu influențe renascentiste italiene, închipuind un înger cu aripile desfăcute, cu o carte în mână dreaptă („ceea ce este scris, se va întâmpla“) și cu o trompetă în cea stângă („cine are urechi de auzit, va auzi“). Portalul este și el decorat cu vrejuri florale, care se răsucesc și se împletesc în cercuri, originalitatea ancadramentului ușii în acoladă datorându-se și sculpturii sale decorative. Doi îngeri cu trâmbiță sunt înfățișați pe antablamentul bine proporționat, încadrând vulturul bicefal (symbol al dublei lovituri cataclismice ce va lovi planeta), emblema Cantacuzinilor. De știut că pictura interioară a fost realizată de atelierul lui Pârvu Mutu (1657-1735), după modelul celei de la Mănăstirea Cotroceni, de inspirație barocă, tehnica fiind o combinație „a fresco“ și „a secco“. De altfel, în pridvor poate fi văzută o frumoasă compoziție a celebrului zugrav, înfățișând „Judecata de apoi“. Pictura murală are totuși o multitudine de lacune datorate timpului și intemperiilor care au cauzat exfolieri active ale

Biserica „Sf. Eftimie“ - Fundenii Doamnei

Singura biserică ortodoxă de la noi pe pereții căreia se mai văd încă decorațiunile unui meșter persan

stratului de culoare, pierzându-se astfel trăsăturile multor portrete, veșminte, detalii de arhitectură și peisaje. Biserica este monument istoric. Lăcașul este unic în țara noastră datorită construcției în stilul artei persane, dar și a remarcabilei decorații în stuc a fațadelor, de o frumusețe exotică, ce sporește valoarea monumentului.

Dacă doriți să vizitați

Dacă doriți să vizitați această biserică puteți porni pe Șoseaua Fundeni, cea care leagă două cartiere ale Capitalei, respectiv Pantelimon și Colentina. Pe partea dreaptă a șoselei, când se vine dinspre Pantelimon, acolo unde se termină lacul, este un monument ridicat eroilor locali căzuți în timpul ultimului război. În spatele lui este „minunea“ prezentată, monument istoric important, singura biserică ortodoxă de la noi pe pereții căreia se mai văd încă decorațiunile unui meșter persan.

Satul Fundeni este atestat documentar la 1559 într-un hrisov al lui Mircea Ciobanul. În 1696 spătarul Mihail Cantacuzino devine proprietarul unor terenuri pe malurile lacului Fundeni și își construiește aici case, dar și o biserică pentru folosința lui și a familiei sale, proprietăți care aparțin Cantacuzinilor până în prima parte a secolului XIX, când le cumpără domnitorul Dimitrie Ghica. Mihail Cantacuzino este fratele domnitorului Șerban Cantacuzino și unchiul lui Constantin Brâncoveanu, un personaj care, datorită luptelor politice din acele timpuri, este nevoit să-și trăiască o parte din adolescență prin Padova, Veneția și Geneva, apoi prin Asia Mică, la Istanbul și Ierusalim, zone de unde și-a îmbogățit suficient

cultura. Ajuns în funcții bune în Țara Românească, în timpul domnitorului Constantin Brâncoveanu, ridică numeroase conace și biserici cu arhitectură aparte, multe din ele existând și azi, amintesc aici doar din București, Biserica Colțea. Revenind la bisericuță, aceasta a aparținut familiei Cantacuzinilor până în sec. XIX. „Sf. Eftimie cel Mare“ este hramul acesteia. Un sfânt al bolnavilor și al femeilor dornice de copii. Eftimie, în greacă, înseamnă „voie bună“. Privind cu atenție pictura „Judecata de Apoi“ a meșterului Pârvu Mutu de aici, vedem că acesta este una mai specială, pentru că, privită cu atenție, este o scenă a turcilor condamnați să își primească pedeapsa divină pentru atrocitățile pe care le-au

făcut. Pisania de deasupra ușii, săpată în piatră, este chiar cea originală. Pronaosul și naosul nu mai păstrează pictura lui Pârvu Mutu ci o alta, executată la jumătatea sec. XVIII de zugravi necunoscuți, dar care au lucrat în tehnica pictorului Mutu, aducând și motive italiene. De la Pârvu Mutu n-au rămas decât ornamentele florale. Peste această pictură, în 1860, văduva domnitorului Dimitrie Ghica, proprietara satului Fundeni, reface pictura unde era deteriorată, repară biserica și o face biserică sâtească, astfel că oamenii o aminteau ca „Biserica Fundenii Doamnei“, așa cum se numește și azi. Se bănuiește că tot de atunci sunt și unele modificări arhitecturale, cea mai importantă fiind schimbarea tâmplii de piatră cu una de lemn. Spre deosebire de alte biserici ale perioadei Cantacuzinilor, aici este un tablou unicat, „Sf. Eftimie urcând scara virtuților“. Aceasta este pe peretele de deasupra ușii și se vede doar la plecarea din biserică. Din păcate, deși este un remarcabil monument de arhitectură și de artă, unic prin decorul său de fațadă, este aproape complet necunoscut, deși ar putea fi o remarcabilă destinație turistică și spirituală a Bucureștiului. ■

„Sculptor al generației de mijloc, artist cu preocupări diversificate și stăpân pe tehnicile clasice ale sculpturii, modelajul și cioplirea, Ovidiu Nicolae Popa este însă deschis și spre lucrul cu materiale neconvenționale.

Preocupat la nivelul expresiei de stilizare și dematerializare a formei, el exploatează cu finite suprafețele și creează texturi și patine cu forță de sugestie vizuală. Lucrările de for public și sculptura îi sunt deopotrivă familiare. Subiectul religios este o preocupare din ce în ce mai pregnantă prezentă în arta sa, în directă conexiune cu meditația asupra condiției umane, asupra raporturilor dintre sacru și profane, între efemer și veșnic. Sculptura lui Ovidiu Nicolae Popa, ajunsă la deplină maturitate, se ancorează în studiul anatomiei, în studiul naturii și într-o preocupată căutare a esențelor, în detrimentul aparențelor și a oricărei plasticități gratuite“ (Luiza Barcan - 2014).

„Nu caut nici aplauze, nu caut nici critici, nu vreau absolut nimic“

Având atelierul în comuna Clinceni, artistul plastic Ovidiu Nicolae Popa este absolvent al Institutului de Arte Plastice București, secția Sculptură. Are foarte multe lucrări amplasate în România, dar și în străinătate. Una din temele preferate ale lucrărilor sale ține de morală și religia creștin-ortodoxă. De curând „a dat viață“ unui monument cu totul special. Este vorba despre darul unui cetățean din Alexandria (Teleorman), la ceas de Centenar, respectiv o statuie ridicată în cinstea eroilor, la 1 Decembrie 2018. Se numește Gabriel Florea, un familist convins, om de afaceri, ambițios, care a cochetat cu politica și este patriot declarat. Întotdeauna i-au plăcut istoria și faptele eroilor neamului. L-au emoționat și l-au făcut să se simtă obligat să mulțumescă într-un fel pentru

Sculptorul Ovidiu Nicolae Popa din Clinceni și povestea monumentelor sale

jertfa lor. Mult timp acesta a fost doar un gând, dar apoi și-a dorit să îl concretizeze. „La început a fost emoția, a fost gândul că trebuie să fac ceva în An Centenar, pentru noi, pentru cei care vin, pentru cinstirea marilor noștri înaintași. A fost o inspirație de moment și gândul nu mi-a mai dat pace. Am considerat că este și datoria mea personală să cinstesc eroii neamului“. Odată luată decizia, lucrurile au mers de la sine, mai ales după ce l-a cunoscut pe sculptorul Nicolae Ovidiu Popa printr-un prieten comun. „Mai întâi a fost uimit că este cererea unei persoane fizice. Apoi am discutat despre proiect. Eu nu mă pricep foarte bine, sunt doar un om care iubește arta. Dar i-am spus că vreau să-i reprezinte pe cei care au luptat și au murit pe front. Să fie un omagiu adus lor. Nicolae Ovidiu Popa a înțeles ce-mi doresc și mi-a propus un grup statuar de cinci soldați. Am stabilit detaliile și faptul că inaugurarea trebuie să se facă la 1 decembrie, de Ziua Marii Uniri. Apoi, am făcut solicitarea către autorități, care, la început, au primit vestea cu uimire, dar m-au sprijinit și am primit acordul pentru locul pe care să așezăm soclul statuii“, a povestit Gabriel Florea. Locul amplasării a fost ales de comun acord cu reprezentanții primăriei, la intersecția străzilor Ion Creangă cu Dunării, chiar peste drum de primărie. Începând cu 1 decembrie 2018, statuia a intrat în proprietatea orașului. Donația către municipalitate are și câteva condiții, între care interzicerea vânzării acesteia. De asemenea, se interzice relocarea monumentului fără acordul donatorului și al autorului grupului statuar. „Nu caut nici aplauze, nu caut nici critici, nu vreau absolut nimic. Nu este nicidecum o acțiune politică, este doar un gest patriotic personal. Sunt mândru că am putut să fac acest lucru, dar nu consider că este ceva excepțional“, a mai spus Gabriel Florea, la puțin timp după ce statuia fusese montată la locul ei, pe soclul de pe care va veghea timpurile și oamenii. A recunoscut că este emoționat pentru că și-a văzut visul împlinit. „Pentru că nu este vorba despre mine, este vorba despre cei care au făcut istorie“, a mai spus acesta.

„Există agonie și extaz pe parcursul creației unei lucrări“

Dintre operele monumentale ale sculptorului Ovidiu Nicolae Popa mai putem aminti Monumentul Eroilor din satul Căciulați (comuna Moara Vlăsiei). Acesta este așezat pe o bază de plan pătrat, cu două trepte, din beton placat cu plăci de marmură colorată. În axul feței principale și a fețelor laterale, între prima și cea de-a doua treaptă sunt cate un plan înclinat pe care se așază coroanele de flori. Monumentul propriu-zis este format din două trunchiuri de piramidă suprapuse, cu dimensiuni diferite, realizate din beton placat cu plăci de marmură neagră, mai puțin ultimul rând de placaj de sus, care este realizat din placaj de marmură de culoare deschisă. Deasupra este așezat un vultur din bronz cu o cruce în cioc. Înscrierile sunt executate pe plăci de marmură albă care sunt amplasate în nișe cu latura de sus în arc de cerc, practicate pe cele patru fețe ale trunchiului de piramidă inferioară. Pe trunchiul de piramidă superior, pe fața principală spre stradă, pe sud, sunt însemnele armatei, casca, două

săbii întretăiate și ramuri cu frunze de laur. Participant la mai multe ediții ale taberei de sculptură de la Ungheni (Republica Moldova), Ovidiu Nicolae Popa spunea: „Mi-am dorit să vin aici“. El este cunoscut deja cetățenilor din Ungheni prin lucrarea „Scaun împărătesc“, realizată în cadrul ediției a patra a taberei și instalată chiar în fața catedralei episcopale „Sf. Alexandru Nevski“, în 2006. „Atunci când am venit la Ungheni mi-au plăcut locurile, mi-au plăcut oamenii“, explică. Vorbăreț din fire, a povestit cu lux de amănunte despre noua sa sculptură: „Lucrarea mea este o poveste simplă, dar care vine de undeva din interiorul fiecăruia - Icoana la fereastră. Așa și am numit-o“, după care i-a făcut și o descriere exhaustivă: „Am aici o icoană, o icoană veche, care deja s-a deformat de atâtea mâini și de atâtea generații. Este doar o umbră, este ca un material peste care - se vede clar - a trecut vremea. Aveam nevoie de ceva care să o înmoaie“. Elementul acesta este fereastra - în contrapondere cu elementele dure ale arhitecturii, fereastra prin care va trece lumina“. Sculptorul recunoaște că este o mare provocare pentru el. „Voi pune foițe de aur și de argint pe suprafața icoanei și sper să-mi reușească. Dacă nu - ea oricum stă în piatră și are un mesaj“, zice, după care accentuează: „Eu nu tind ca cineva să vină în fața lucrării mele să se închine. Să nu înțelegeți greșit. Este vorba de o temă general moral creștină“. Are mâinile pline de răni datorate lucrului cu piatră, metalul și lemnul. „Așa se întâmplă de fiecare dată:

piatră se dă împlânzită cu durere?“ , întreb. Zâmbește în colțul gurii și răspunde filosofic: „Arta se dă cu durere. Nu e vorba de durerea fizică. Aceasta trece. Este una mai mare. Există agonie și extaz pe parcursul creației unei lucrări. Sunt momente când ajungi să fii foarte fericit, iar altădată îți vine să te bagi cu capul în pământ pentru că ceva s-a schimbat“. Insist totuși asupra unei explicații mai clare: se întâmplă des ca un sculptor să-și rănească mâinile când lucrează în piatră? „Se întâmplă. Dacă lucrăm cu ciocanul și dalta, ce să facem?“, răspunde preocupat. Important e că mai lasă la Ungheni o sculptură. Participant la mai multe ediții ale Taberei de Sculptură Monumentală în Metal „Silviu Catargiu“ din Galați, ilfoveanul ne-a spus că iubește orașul pentru acumulările în timp ale unor comori de artă monumentală. „Sculptori cu nume mari care au lăsat urme aici m-au chemat și mi-au capacitat la maximum dorința de a realiza o lucrare care să stea în rând cu celelalte“. Lucrarea sa care va sta în rând cu cea aflate deja pe Faleză se va numi „Rugă“ și reprezintă trei personaje într-un joc de lumini și umbre, cu mâinile îndreptate către cer, într-o rugă perpetuă. „Cel care stă în fața lucrării mele va face o simbioză cu ea. Cele trei personaje rămân să se roage pentru el, în continuare, chiar și după ce va pleca din fața lor. Dacă vor avea gânduri negative, lucrarea se va ruga în continuare. Există acest element extraordinar care se numește cateheză, iubirea mea dăruită, prin artă, altora“, mai spune artistul. ■

George V. GRIGORE

Comuna GRĂDIȘTEA, oglundită în apele lacului Căldărușani

George V. GRIGORE

țirea situației lor materiale. Cinci obiective din comuna Grădiștea sunt incluse în lista monumentelor istorice din Ilfov. Trei dintre acestea sunt situri arheologice - situl de „la Ceair“, care cuprinde o așezare din Epoca Bronzului, aparținând culturilor Glina și Tei și una din secolele al II-lea - I î.Hr.; situl de pe malul sudic al lacului Căldărușani, în zona conacului Hagi Tudorache și a bisericii Sfânta Vineri, care cuprinde așezări din Epoca Bronzului, secolele al V-lea și al VI-lea e.n. și perioada secolelor al XVI-lea-al și al XVIII-lea și situl aflat la nord-est de primărie, care cuprinde o așezare geto-dacică și una din Epoca Bronzului. Celelalte două sunt clasificate ca monumente de arhitectură - respectiv biserica „Adormirea Maicii Domnului“ - Măxineni din satul Grădiștea, datând cel puțin din 1547-1657, cu modificări efectuate în 1859 și biserica cu același hram din satul Sitaru, din zona fostului sat Grecii de Mijloc, datând din secolul al XVIII-lea. Dintre bisericile din Grădiștea menționăm Biserica „Adormirea Maicii Domnului“ - Măxineni, datând din secolul al XIV-lea. Aceasta este o biserică monumentală din satul Grădiștea, fără pridvor, ridicată între anii 1504-1547, cu modificări efectuate în 1859. Catapeteasma e zidită cu două registre de icoane în afară celor împărătești, în interior se află o frescă pictată în stil

Grădiștea (în trecut, Greci, Grădiștea lui Gherman sau Greci-Grădiștea) este o comună din Ilfov, formată din satele Grădiștea (reședința) și Sitaru. Ca nume, „grădiștea“ înseamnă ridicătură de pământ, formată în lunca unui râu ca urmare a eroziunii sau loc al unei cetăți vechi sau al unei locuințe preistorice. Se află pe malul lacului Căldărușani.

Pe malul nordic al lacului se află Mănăstirea Căldărușani, iar pe malul sudic se află localitatea Grădiștea. Pe teritoriul comunei se mai află Rezervația forestieră Căldărușani, cea care a luat ființă în anul 1954. Comuna se află la circa 30 km de municipiul București, în partea de nord-est a județului Ilfov, la limita cu județul Ialomița, pe malul râului Vlășia, în zona unde acesta are confluența cu râul Cociovaliștea. Prin comună trece DJ 101, care leagă comuna spre est în județul Ialomița de Fierbinți Târg, Dridu și Jilavele (unde se termină în DN 1D și spre vest de Moara Vlășiei, Balotești (unde se intersectează cu DN 1. Pe aici trece și calea ferată București - Urziceni, deservită de halta de mișcare Greci.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna purta numele de Greci-Grădiștea, făcea parte din plasa Mostiștea a județului Ilfov și era formată din satele Grecii de Sus,

Măxineni și Grădiștea, totalizând circa 1.000 de locuitori. În comună funcționau două biserici - una din 1845 și alta foarte veche, care păstra morminte ctitoricești datate 1548 și 1626. În 1925, comuna era atestată cu numele de Greci, făcând parte din plasa Fierbinți a aceluiași județ, fiind formată din satele Grădiștea, Grecii de Jos, Grecii de Mijloc, Grecii de Sus, Balamuci și Măxineni.

În 1950, comuna a fost inclusă în raionul Căciulați și apoi (după 1960) în raionul Urziceni din regiunea București. În 1968, la reorganizarea administrativă, a devenit parte din județul Ilfov, satele ei fiind și ele comasate până la structura actuală. Astfel, satul Grecii de Mijloc a fost inclus în satul Sitaru, iar satele Măxineni și Grecii de Sus au fost incluse în satul Grădiștea. În 1981, la o nouă reorganizare administrativă, comuna a devenit pentru câteva luni parte din Ialomița, pentru ca în toamna aceluiași an să fie transferată la Sectorul Agricol Ilfov din subordinea municipiului București, sector devenit în 1998 județul Ilfov. Vecinii actuali ai comunei Grădiștea sunt: la nord - comuna Nuci, județul Ilfov, la sud - comuna Petrăchioaia, județul Ilfov, la est - orasul Fierbinți Târg, județul Ialomița, la vest - comuna Moara Vlășiei și comuna Dascălu, județul Ilfov.

O istorie care trebuie cunoscută

Din punct de vedere istoric putem extrage ceva date privind originea comunei Grădiștea din „Monografia localității“. Greci a fost numele comunei până în anul 1934. Denumirea provine de la o străveche îndeletnicire, specifică zonei și locuitorilor inițiali care se ocupau cu negoțul de produse grecești. În primul pătrar al veacului al XIX-lea, procesul de colonizare pornit din Greci a continuat spre vest. Clucerul Ioniță Trăsnea, zis Greceanu, pentru că tatăl său comisul Constantin Trăsnea se căsătorise cu o membră a familiei Grecianu, vânzând partea lui de moșie lui Scarlat Grădișteanu, a stimulat deplasarea unor locuitori de peste lac și din Greci în apropierea pădurii. S-a format o nouă așezare, Grecii-Grădiștea, apoi Grădiștea. Proprietarul Scarlat Grădișteanu era mare vornic la 1821.

Documentele îl prezintă printre boierii care au semnat supunere față de Tudor Vladimirescu și printre personalitățile politice care au activat în perioada regulamentară.

De-a lungul vremurilor, în localitate au avut loc evenimente istorice marcante. Expresia cea

mai complexă a rezistenței țăranilor aserviți din satul Greci în perioada feudalismului dezvoltat a constituit-o participarea lor la răscoala populară din 1655, cea mai puternică ridicare la luptă a țăranimii din Țara Românească în Evul Mediu. Furia răsculaților, declanșată în ziua de 17 februarie (stil vechi) și amplificată, în întreaga Muntenie s-a îndreptat împotriva boierilor și domnitorului Constantin Șerban. Au fost uciși mai mulți boieri, printre care și Drăghici din Greci (Grecianu) fost vistier al doilea și mare sluger. Era o primă manifestare de intensă rezistență socială împotriva exploatarelor medievale și care le anunță pe cele următoare. Răscoala de la 1888 - revolta țăranilor din Greci - Grădiștea a fost de o amploare mare. Răzvrătirea sătenilor a înspăimântat autoritățile care au trimis armata la Greci. În vremea marilor frământări țărănești din 1907 autoritățile militare i-au supravegheat din timp pe țărani, tocmai pentru a se evita repetarea puternicelor frământări din 1888. Cu toate acestea locuitorii din Greci-Grădiștea au acționat, utilizând noi forme de intervenție pentru susținerea revendicărilor lor sociale, solicitând îmbunătă-

neobizantin, iar în exterior, ornamente din cărămidă aparentă. Absida altarului este întărită de doi contraforți. O altă biserică este cea din fostul sat Grecii de Mijloc, acum în satul Sitaru, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului“, care a fost construită în secolul al XVIII-lea, ca biserică monumentală, cu ziduri groase, în plan trilobat, cu încă o absidă pentru scară și pridvor deschis. Biserica a fost împodobită cu pictură „în fresco“ între anii 1985-1986, iar sfințirea lăcașului de cult a avut loc la 1 mai 1988. Un alt așezământ monahal este Mănăstirea Balamuci (Sitaru) cu hramul „Sfântului Ierarh Nicolae“, din zona satului Sitaru, care păstrează picturi din 1752. În 1625, înainte de construirea Mănăstirii Sitaru, aici a fost un mic schit. Mănăstirea a fost construită în mijlocul apelor Ialomița pe o insulă, apele schimbându-și cursul, insula dăinuind ca o simplă movilă de pământ. Din secolul al XIV-lea domeniul a aparținut neamului Greceanu, care a ridicat aici o biserică și un palat boieresc. Încă din secolul al XVI-lea a fost o biserică din lemn cu hramul Sfântului Ierarh Nicolae, împrejmuit de sfinți monahi. În anul 1627 Mănăstirea Sitaru a fost ctitorită de Jupânul Papa Greceanu (stăbunicul domnitorului Constantin Brâncoveanu). Între secolele XVIII-XIX Mănăstirea Balamuci a fost transformată în sucursală a Mănăstirii Sărințar din București. La jumătatea secolului al XVIII-lea mănăstirea ctitorită de Papa Greceanu se degradase, lucru care i-a determinat pe starețul Mănăstirii Sărințar, Ieromonahul Antim, și pe Jupân Gheorghe Greceanu să o repare între anii 1751-1752. Seismul din 1802 a distrus mai multe mănăstiri și biserici din Țara Românească, printre acestea fiind și Mănăstirea Balamuci. Starețul Pimen a restaurat acope-

rișul făcând în locul turlei o arcadă din lemn. Mănăstirea Balamuci, după anul 1915, a fost pentru o vreme nesupravegheată. În anul 1928, Atanasie și Martirie, călugări ai Mănăstirii Căldărușani, au descoperit acest lăcaș abandonat și au solicitat binecuvântarea de la starețul Mănăstirii Căldărușani, pentru a se instala aici.

Mănăstirea Balamuci, adăpost pentru călugării din Basarabia
În anul 1944, 24 de călugări din Basarabia, din pricina tancurilor rusești, s-au adăpostit la Mănăstirea Balamuci. Din cauza condițiilor anevoioase de viață, lăcașul a dobândit în acea vreme și statutul de mănăstire de penitență pentru preoții indisciplinați. În anul 1944 călugării au ridicat chiliile de pământ. Cu ajutorul unor donații au fost ridicate, în partea de nord a mănăstirii, câteva chiliile pentru călugări, stareția și blocul alimentar. Chiliile construite de călugări au fost dărâmate în anul 1975. În anul 1973 au început să sosească la mănăstire noi călugări, iar chiliile au devenit insuficiente. Seismul din 1977 a deteriorat turla bisericii. După 1989, Mănăstirea Balamuci a reajuns mănăstire de sine stătătoare, purtând hramul Sfântului Ierarh Nicolae. În 1753 mănăstirea a fost pictată în totalitate, atât în exterior, cât și în interior, de Macea și Dima din Brașov și de discipolii lor. Iconostasul există încă din secolul al XVIII-lea, fiind înregistrat în arhitectura barocă. Pictura murală din interiorul mănăstirii a fost curățată și refăcută de Cornel Boambeș. Iconostasul și pictura exterioară au fost refăcute de către pictorul Dan Ivanovici. Stâlpii cilindrici sculptați în piatră, cu postamente și partea superioară fastuos ornamentată, cu motive florale șlefuite, despart naosul de pronaos. Pictura interioară a cerdacului

conține scene asemănătoare celor de la Voroneț. În anul 1986, paraclisul a fost pictat de Rafael Popescu. Mănăstirea Sitaru, locul rugăciunilor pentru „Sfinții Părinți“ pentru mulțumire și

credință, pacea și binecuvântarea sufletului.

Biblioteca școlară are suficiente volume menite să mulțumească toate nevoile elevilor, dar și ale profesorilor

Ca unități de învățământ avem pe teritoriul comunei Grădiștea două grădinițe (din care „Grădinița nr 1“ cu program prelungit Grădiștea și Grădinița nr. 2 Sitaru) și „Școala gimnazială nr. 1“ (strada Libertății nr. 116). „Avem o școală modernă, demnă de un campus universitar, clasele au mobilier modern, sunt dotate cu table magnetice, avem cabinete bine utilitate, de istorie și română, dar și un cabinet de informatică bine pus la punct și suntem conectați la două rețele de Internet. Avem și o bibliotecă școlară cu suficiente volume menite să mulțumească toate nevoile elevilor, dar și ale profesorilor. Școala are sistem de supraveghere video pe holuri și afară, dar vrem să extindem și la clase acest lucru. Avem deja două terenuri de sport, iar al treilea urmează să fie amenajat cu covor sintetic. Sala de sport a fost amenajată de curând. La Căminul Cultural (aflat pe strada

Zambilelor) se desfășoară toate activitățile propuse și ne dorim foarte mult să reușim să amenajăm și o sală de lectură. Avem deja 1.200 de volume pe care le punem la dispoziția elevilor și a cadrelor didactice. Ne dorim acest lucru deoarece avem copii olimpici“, ne spune directorul Școlii Gimnaziale nr. 1 din Grădiștea. Ca tradiție locală trebuie să menționăm Zilele localității, care au loc în luna iunie, de Sfânta Treime. Undeva pe teritoriul localității se află și ruinele Conacului Hagi Tudorache, monument aflat într-o stare avansată de degradare. Ca obiective turistice ale comunei Grădiștea avem Lacul Căldărușani, Schitul Sf. Niculae - Sitaru (Balamuci) și Biserica Măxineni. În afară de acestea, peisajele și oamenii locului adaugă farmec și specificitate ce atrag ciclistii, pasionații de pescuit și turiștii. ■

Bibliografie:
Dan Ghinea - „Enciclopedia geografică a României“, Editura Enciclopedică, București, 2002

Horiana PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Ce De Idei în biblioteci!

Răspunzând invitației adresate de Casa Corpului Didactic Ilfov, bibliotecarii școlari, documentariști și responsabili centrelor de documentare și informare din județ au dezbătut, în cadrul activității metodice, semestriale, o temă interesantă: *tehnicele pedagogice folosite în bibliotecă / centrul de documentare și informare*. Este sau nu bibliotecarul școlar, profesorul fără catalog din școală? Se folosește el de metode eficiente pentru a promova lectura și pentru a aduce cartea mai aproape de cei mici? În ce măsură recomandările despre ce și cum să citească îi pot ajuta pe cei mici să aibă succes, atât la școală cât și mai apoi, în viață? O școală bună este cea în care, întâi de toate, înveți cum să înveți! Și, desigur, cum să citești astfel încât să înțelegi ceea ce citești. **FĂRĂ CARTE NU SE POATE FACE CARTE!**

Cred că accepțiunea de școală bună cuprinde în ea pe aceea de **bibliotecă bună**. O **bibliotecă bună este un loc de întâlnire cu cărțile bune, dar nu este numai un loc, este și o poartă spre cunoaștere, spre propria libertate și devenire**.

Un peisaj însuflețit de bunele practici, acele metode folosite ale celui care animă, însuflețește locul: **BIBLIOTECARUL**.

Cum sunt și ce oferă bibliotecile școlare din județul Ilfov? Dar centrele de documentare și informare? Bibliotecarul școlar face echipă bună cu cadrele didactice din școală sau este redus la statutul de simplu funcționar „*ia cartea, dă cartea*”?

Răspunsuri afirmative, exemple pozitive s-au dat și, pe bună dreptate, pentru că în multe din școlile județului munca bibliotecarului sfințește locul, completând în mod fericit munca profesorului de la catedră.

În centrul de documentare și informare din Școala Gimnazială nr. 1 Cernica, documentaristul, responsabil CDI, Adrian Matei participă cu elevii din școală la un concurs intitulat *Ce De Idei în cărți*, inițiat, la nivel județean, de CCD Sibiu.

La Liceul Teoretic „Traian Lalescu” din Brănești, bibliotecarul Doina Gane a făcut parte din echipa de coordonatori ai proiectului educativ „*Dragobetele sărută fetele*”, în parteneriat cu Casa Corpului Didactic Ilfov. Bibliotecarul Antonica Florea, de la Școala Gimnazială nr. 1 Pantelimon, s-a implicat împreună cu profesorii catedrei de Limba română, coordonată de prof. Cristina Sin și de clubul de teatru al școlii „*Fun feeling*”, coord. prof. Marius Bogdan, în realizarea momentului dedicat Zilei de 8 Martie-„*Cine este mama?*”, prilej cu care a organizat, pentru publicul alcătuit din părinți și copii, o expoziție de cărți „*Mama în literatură*”. Vești bune au adus reprezentanții a două licee importante ale județului: Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu” Snagov și Liceul Teoretic „Radu Popescu” Popești Leordeni. Florian Lungu,

bibliotecar la Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu” Snagov ne-a anunțat despre donația semnificativă de carte primită de la un colecționar local, precum și despre apariția unei noi reviste pe firmamentul revistelor școlare, revista „*Anotimpuri*”, care beneficiază de coordonarea ilustră a dr. Marin Iancu, profesor care, din acest an școlar, 2018-2019, s-a alăturat echipei didactice a liceului.

Responsabil al bibliotecii Liceului Teoretic „Radu Popescu” Popești-Leordeni, prof. Antoaneta Ionescu, ne-a vorbit despre cum pot fi captați și atrași în lumea magică a lecturii de plăcere elevii care, aparent, erau refractari la ideea plăcerii de a citi. „La fel ca prof. Antoaneta Ionescu, prof. Mihaela Băciucu, bibliotecar la Liceul Tehnologic „Pamfil Șeicaru”, care face echipă bună cu prof. Ruxandra Enache, responsabilul CDI, au oferit exemple de bună practică demne de folosit în biblioteca școlară.

Dintre metode de eficientizare a actului lecturii, fișa de lectură este una dintre cele mai întâlnite și de succes, utilizată atât la elevii de gimnaziu cât și de cei de liceu. De curând intrată în breasla bibliotecarilor, Maria Prodan, de la Școala Gimnazială „1 Decembrie”, ne-a împărtășit câteva dintre primele sale experiențe de promovare a lecturii în rândul celor mai mici utilizatori ai bibliotecii. Doamna Prodan a creat un grup de facebook-„*șoriceii de bibliotecă*”-care cuprinde pe toți cei care iubesc cărțile din biblioteca școlii. Șoriceii de bibliotecă-alias cititorii fideli - au însoțit-o pe doamna bibliotecar la Biblioteca Națională a României, unde au participat la un atelier de carte rară, făcând o incursiune în litografiile care pomenesc de o lume ...dispărută: epoca fanariotă. Nu ne-au putut decât bucura aceste inițiative, ele dovedesc utilitatea existenței unei structuri infodocumentare, fie ea bibliotecă școlară sau centru de documentare și informare, în fiecare unitate de învățământ preuniversitar.

Folosind o imagine plastică, **BIBLIOTECA** poate fi considerată o adevărată inimă a școlii, a cărei funcționare nu poate decât să asigure starea de sănătate, oxigenul, suflul de vitalitate, absolut necesar stării de bine a celor care trăiesc, învață în ea. **VIVAT, CRESCAT, FLOREAT!** ■

Simona LUCA, prof. metodist

CCD Ilfov, gazdă primitoare a întâlnirii transnaționale Erasmus+ din proiectul „No Place For Hate”

Casa Corpului Didactic Ilfov a găzduit, la 25 martie 2019, sesiunea de deschidere a întâlnirii internaționale în cadrul parteneriatului strategic Erasmus+ KA219 „No Place For Hate” 2017-2019, organizată de coordonatorul proiectului, Școala Gimnazială nr.1 Brănești.

Ne-am bucurat și noi alături de colegii din Portugalia, Croația, Marea Britanie, Polonia, Turcia și România de revederea pe meleagurile noastre, acum în parfumata perioadă a pomilor înfloriți, când Brăneștiul este îmbrăcat în petale albe, iar cucul începe cântecul său fermecător. La întâlnirea din România participă atât profesori, cât și elevi, peste 35 de persoane. Această sesiune inaugurală a fost deschisă de primarul Nicolae Cismaru, care a prezentat invitaților străini obiectivele de dezvoltare din comuna Brănești și caracteristicile sale, care o fac unică în România și în Europa. Comuna se mândrește cu cele patru licee și o școală gimnazială, fiind o adevărată „citadelă a învățământului și a cunoașterii”, cu cele 6 proiecte mari de investiții în dezvoltarea pe toate planurile: infrastructură, educație, sănătate, cultură.

Edilul a menționat faptul că localitatea Brănești este o zonă cu păduri și lacuri, o zonă curată, lipsită de poluare și în continuă dezvoltare. Pentru că specificul proiectului vizează toleranța, încrederea, acceptarea, fără rezerve a diversității, s-a discutat și despre specificul comunității, iar invitații străini au putut observa că munca în echipă, dăruirea și efortul pentru construirea unei comunități cu adevărat europene se reflectă și în relațiile dintre cetățenii localității Brănești.

Prezentând activitatea și proiectele specifice în domeniul toleranței și comunicării multietnice, nediscriminării, abordării integrate, prof. dr. Florin Petrescu, directorul Casei Corpului Didactic Ilfov, a trecut în revistă numeroasele inițiative care denotă preocupările instituției în această zonă. Dintre acestea, proiectele L.O.V.E - Life Over Violence in Education - Comenius Regio și ASTRA - Ageing School Teachers Remain Active, cursurile în parteneriat cu Institutul Național pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel”, primul manual legat de studierea Holocaustului în România, al cărui autor este, precum și numeroasele cursuri cu această tematică, care au ca obiectiv general construirea unei educații și a unei societăți deschise, tolerante, în care discursul urii să fie înlocuit cu modalități eficiente de colaborare pentru dezvoltarea socială și personală.

Pentru că proiectele europene au ca obiectiv general cooperarea și schimbul de bune practici, invitații au fost introduși și conduși prin explicațiile profesorului metodist Marius-Ovidiu Sebe în lumea fascinantă a măștilor, în cadrul expoziției dedicată „Zilei Cucilor” la CCD Ilfov Pentru că festivalul „Ziua Cucilor” a devenit o tradiție emblematică a comunității din Brănești, care a avut loc acum câteva zile, expoziția surprinde atât prin măști specifice, cât și prin lucrări de artă, pictură, fotografie, uluitoarea simbolică sublimată în piese autentice de mare măiestrie a artei populare din zonă specifică acestui obicei pe care CCD Ilfov, alături de toți actorii comunității ilfovene și-a asumat să îl păstreze și să îl promoveze.

Mai departe, în prilejul de vizitare a CCD Ilfov, participanții străini au avut ocazia inedită de a cunoaște aspecte din trecutul învățământului românesc reunite la CCD Ilfov într-o altă expoziție pe care au vizitat-o cu mare interes: Colecția „Istoria învățământului ilfovean”, care reunește numeroase elemente legate de istoria școlii românești, de-a lungul timpului: băncuțe vechi, tăblițe de scris, penițe, uniforme și embleme școlare, cărți, manuale, cataloage școlare, matricole, toate reunite la inițiativa primului director, inițiatorul CCD Ilfov, profesorul Nică D. Lupu, care s-a bucurat să le prezinte invitaților. Copiii europeni participanți au fost uimiți să cunoască aspecte interesante din trecutul școlii românești, pentru a putea înțelege mai bine spiritul culturii noastre. Cu fiecare întâlnire sau vizită internațională, la CCD Ilfov se leagă prietenii, atât instituționale cât și personale, se dezvoltă și se pune în valoare spiritul deschis, cooperant dublat de inițiativă și dorința de a promova învățământul românesc cu valorile și rezultatele lui. Suntem onorați, ca instituție, să fim o inimă a comunității locale, un loc de dezvoltare, de cunoaștere și de valorizarea a tot ce este reprezentativ pentru învățământul din județul nostru și din România. ■

Pagină coordonată de **Prof. dr. Florin PETRESCU**, director al CCD Ilfov